

Arrest

nr. 60 707 van 29 april 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 november 2010, bij de Belgische ambassade te Kiev, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type C.

1.2. Op 1 februari 2011 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
 - *Andere :*

Twijfels omtrent de werkelijke band met de garant en het werkelijke doel van de reis; uit de gegevens van het rijksregister is namelijk gebleken dat de garant sinds 03/11/2010 alleenstaand is.

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
 - *Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.*
 - *Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc).*

Betrokkene is jong, ongehuwd, reisde nooit eerder binnen het Schengengebied en nam recentelijk ontslag op haar werk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat niet blijkt dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de ingeleide procedure, nu verzoekster aangaf België te willen bezoeken in de periode 10 januari 2011 – 18 februari 2011 en de door haar voorziene verblijfsperiode dus reeds voorbij is.

De Raad merkt op dat verzoekster bij brief van 17 januari 2011 heeft aangegeven ook geïnteresseerd te zijn in een verblijf in het Rijk na de initieel voorziene periode, om haar verjaardag - eventueel wat later - te kunnen vieren met de persoon die haar uitnodigde.

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij haar vordering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uit een onderzoek naar de stand van zaken van het visumdossier aan de hand van het visumnummer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de beslissing van weigering dateert van 27.01.2011 terwijl in de notificatie nergens deze datum wordt vermeld.

De motivatie is aldus ongeldig.

Dat de juridische en feitelijke overwegingen in de motivering onjuist zijn.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement.

Volgens verwerende partij zou het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn.

Verwerende partij stelt dat hier twijfels bestaan omtrent het werkelijke doel van de reis en de werkelijke band met de garant.

De elementen waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het hier zou gaan om een onvoldoende aangetoonde doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn de volgende:

- twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis
- het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet vastgesteld zou worden
- betrokkene zou geen of onvoldoende garantie bieden op terugkeer

Dat verwerende partij hier ten onrechte blijft hangen in zijn eigen twijfels zonder dat daartoe een gegronde of afdoende reden voorhanden is.

De onderhavige weigering is genomen op basis van artikel 32 van de Verordening (EG) nummer 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009, tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (verder: de Visumcode).

Op grond van artikel 14, eerste lid van de Visumcode wordt van aanvragers van een eenvormig (in de gehele Europese Unie geldend) visum gevraagd dat zij de volgende bewijsstukken overleggen:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Op grond van het vierde lid van artikel 14 van de Visumcode kunnen de lidstaten van de Europese Unie voorts van aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

- a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;
- b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;
- c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;
- d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;
- e) het verblijfsadres;
- f) de duur en het doel van het verblijf;
- g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Uit al deze gegevens blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op afdoende wijze kan bewijzen dat er geen garantie zou zijn op terugkeer.

VERZOEKSTER geeft zelf haar intentie aan dat ze bij de heer [D. J.] zal verblijven en dat haar beoogde terugkeerdatum 18.02.2011 ging zijn. VERZOEKSTER's hele familie verblijft in Kiev zodat er geen reden is om niet vast te stellen dat VERZOEKSTER niet zou keren voor het verstrijken van het visum.

Dat de heer [J.] in Kiev is geweest toont hij aan met de boeking van zijn vlucht.

Bovendien brengt VERZOEKSTER tevens foto's bij dat aantoont dat partijen elkaar kennen, en aldus de band met de garant vaststaat.

De verbintenis tot tenlasteneming gaat ook uit van deze vriend die de gastheer gaat zijn.

Dat bovendien de gastheer voldoende inkomsten heeft en zich ook heeft verbonden om VERZOEKSTER ten laste te nemen.

Dat tot slot VERZOEKSTER ook aangeeft waar zij gaat verblijven, zijnde het verblijfsadres van de vriend.

VERZOEKSTER geeft zelf de datum aan waarop zij zal terugkeren.

Met betrekking tot het doel van de reis werd reeds door de raadsman een brief gericht dd. 17.01.2011 waarin het volgende vermeld stond:

“Aanvankelijk werd het bezoek aan België gepland voor de periode van 10.01.2011 tot 18.02.2011 en zulks meer bepaald om de verjaardag van mijn cliënte te kunnen vieren.

Voor zover de administratieve afhandeling van dit dossier langer zou duren dan 18.02.2011 blijft mijn cliënte alsmede de heer [J. D.] nog aandringen op verdere behandeling teneinde deze verjaardag later te vieren.

Het ligt ook in de bedoeling om mevrouw [S. O.] ons land te laten bezoeken.”

Dat hieruit heel duidelijk de bedoeling van partijen blijkt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

3.1.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009/EG), immers vastgesteld dat verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf in België onvoldoende heeft aangetoond en dat er geen of onvoldoende garantie is dat verzoekster zal terugkeren naar haar land van verblijf voor het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum. Tevens wordt toegelicht op welke gronden hiertoe wordt besloten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat de bestreden beslissing steunt op “onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven”, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Allereerst wijst de Raad erop dat het feit dat in de kennisgeving van de bestreden beslissing niet vermeld wordt op welke datum de bestreden beslissing genomen werd niet toelaat te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing “ongeldig” is.

Verzoekster betoogt verder dat de juridische overwegingen in de bestreden beslissing onjuist zijn. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat zij haar stelling op geen enkele wijze toelicht. Zij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing ten onrechte zou zijn genomen op grond van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009/EG.

In zoverre verzoekster de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen in vraag stelt en voorhoudt dat verweerder “niet op afdoende wijze kan bewijzen dat er geen garantie zou zijn op terugkeer”, wijst de Raad erop dat het verweerder toekomt, bij een aanvraag tot afgifte van een visum type C, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager te beoordelen en na te gaan of er voldoende garanties zijn dat de aanvrager het grondgebied zal verlaten voor het verstrijken van de geldigheidsdatum van het aangevraagde visum. Het komt een Staat immers toe maatregelen te nemen om misbruiken van de verblijfsreglementering te voorkomen. Artikel 32.1.b van de verordening 810/2009/EG voorziet uitdrukkelijk dat het visum kan worden geweigerd indien er “redelijke twijfel” bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Verweerder oordeelde dat er geen of onvoldoende garantie is dat verzoekster naar haar land van verblijf zal terugkeren indien haar een visum wordt toegestaan, aangezien verzoekster niet afdoende aantoonde dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en tevens geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten, ...). Verweerder wees er tevens op dat verzoekster jong en ongehuwd is, nooit eerder binnen het Schengengebied reisde en recentelijk ontslag nam op haar werk. Verzoekster geeft aan dat zij te kennen heeft gegeven dat haar intentie is om bij een Belgische vriend te verblijven en haar beoogde terugkeerdatum 18 februari 2011 is, dat haar hele familie in Kiev verblijft en dat een Belgische vriend zich voor haar borg heeft gesteld en deze voldoende inkomsten heeft. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat het standpunt van verweerder dat er een risico bestaat dat zij niet terugkeert naar het land van herkomst voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het gevraagde visum, nu zij recentelijk ontslag heeft genomen op haar werk en niet blijkt dat zij in haar land van herkomst over een voldoende en regelmatig inkomen of over voldoende bestaansmiddelen beschikt, incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt voorts dat de beoordeling van de vraag of verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf in België los staat van de beoordeling van de vraag of verzoekster voldoende garanties verstrekt dat zij na afloop van de geldigheidsduur van het gevraagde visum zal terugkeren naar het land van herkomst.

Het motief dat verzoekster onvoldoende garantie biedt op terugkeer volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. De eventuele kritiek van verzoekster op de andere motieven waarop de bestreden beslissing is gegrond dient dan ook niet verder te worden onderzocht. Grieven gericht tegen een overtuigend motief kunnen immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden.

Enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van de materiële motiveringsplicht die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel aan dat haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is geschonden.

3.2.2. Aangezien verzoekster nalaat toe te lichten welk aspect van haar privé- en gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang komt, kan geen schending van voormelde verdragsbepaling worden vastgesteld.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij licht het middel als volgt toe:

“De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hij voldoende de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85. 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)’.

3.3.2. Er dient te worden vastgesteld dat uit de bespreking van het eerste middel en de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de zorgvuldigheidsverplichting miskend werd omdat verweerder zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen en haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen heeft gevraagd of haar de gelegenheid heeft geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken. Er dient immers te worden benadrukt dat het aan verzoekster toekwam haar visumaanvraag te onderbouwen met alle nuttige inlichtingen en stukken en dat zij hiertoe de mogelijkheid had. De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De uiteenzetting van verzoekster is wat dit onderdeel van het middel betreft dan ook niet dienstig.

Verzoekster toont bijgevolg geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK